

Rajby

Leszek Czyż

RAJBY

Późem wóm[1], co tez ní[2] śe przytraśiło w zesło nédzele. Przyslym z matko z rannej z kościoła jì śe pomału rozewłócem. Łóćec jesce śe przewłócuł po łoporządku, bo zawse chodźuł na sume. Wrzuciłam ksyne pod kuchńo, bom łuswergły z matko po drodze jì tak śedze jì śe grzeje. Nė zdążyłam śe łogrzóć,

a tu słyse jek na pógrotkach pśes scekó. Za śile scęknena w śeńi zopotka jì słychać jek chtós łotrępuje bóty. Po tem łotrępywańu poznałam, ze muśi jech być źęcej jek jeden. Dłuzej nė cekałam. Bryknęnam z ławy jì do łalkerza ... Zawdy nĩ godaly, ze tyło take dźewcoky majo uwozańe, co só wstydylywe. Ustałam za drzańi w łalkerzu jì słyse, ze chtós włazi do jizby jì móźi pochwolónke. Nojpsérw grubsy głos, późńej ćeńsy jì ćichsy. Łóćec nakozoł jem śadać, a matka zacena brząkać garnuskańi. Zaceńi łó cemśiś godać. Za śile ten starsy pyto łojca łó jekós jełóźice. A ..., myśle sobże, to pewńe jekes handlorze. Łóćec na to, ze mo, ale w byle jekę ręce to nė do, bo skoda. Łuśadłam na ślubanku jì dumom: Co ten łóćec klepśe, toć łu nas w chleże so tyło trzy stare klepy jì jeden byśek. Na to tamten móźi tak: Lepsech jì gospodarńejsech ręców to daleko sukać, ale nė żadómo jesce cy łóna jełoska tego warta?

A łóćec śe tyło roześńoł jì woło mńe:

- Jadźa, Jadźa, a wyleź no ksyne z tego łalkerza!

Rajby

Jek em to usłysała, to az em cało skorgolała, nogy zadrzały pode mnó, ale jide. Wylazłam z tego łalkerza, głowe spuściłam jì stoje.

- A łusądź kele nas przy stole, ñe wstydoj se – zaprosajo.

Mysłałam, ze wysło me tej jełożicy sukać, ale jek nakazujo sadać, to łusadłam. Śedze tak jì spoglądom spode łba na tech gośców. Jeden buł starsy, a drugi jesce młody. Ten starsy cały cas godoł jì rękó klepoł se po kolańe. Młodszy ñic ñe možuł tylo se patrzył na mne. Ñe pożem, chłopok sykowny, w ludzach se poñejści; łucesany, na gębże cerwony, w bżolej kosuly zapśętej pod syje cerwonem faforkem. Patrzył se jì patrzył, jek bym mu co na złe zrobziła.

- Coś ñi se židzi gospodarzu, ze długo se ñe będzem godzić - mozi ten starsy.

Łóćec spojrzoł na mne jì pyto:

- A tobże jek se židzi, Jadzulka?
- Jo ñe żem, tatulu – może – ñe mne se wasem jenwentorzem rozporządzać.

Jek em to pożedzała, a łoñi w śnech. Zawstydałam se jek nolezy jì polecałam na pogrótky. Poślam do chlewa, patrze, a tu jek zawse stajo trzy stare klępy jì byšek.

Jì do dziś ñe żem z cego łoñi tak se śněly.

[1] Kurpiowskie „ó” czytamy jak samogłoskę pomiędzy „u” a „o”.

[2] Kurpiowskie „i” czytamy jak samogłoskę pomiędzy „i” a „y”.

Autor wpisu: **Leszek Czyż**